

Arrest

nr. 141 090 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X en die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 december 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. COPPENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam met haar partner, A.R.S., op 24 april 2014 het Rijk binnen.

1.2. A.R.S., een Bulgaars onderdaan, diende op 26 augustus 2014 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.3. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 18 september 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 16 oktober 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: [O.E.]
[...] + kind [O.D.R.] [...],
nationaliteit: Russische Federatie*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. Verweerder werpt op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

2.1.2. De Raad merkt op dat verzoekster in se betwist dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoekster de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

2.2. Ter terechtzitting is gebleken dat verzoekster en haar partner op 17 november 2014 een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving indienden voor hun minderjarige zoon D.R.O. en dat deze aanvraag werd ingewilligd. Aangezien D.R.O. intussen tot een verblijf werd toegelaten, blijkt niet dat verzoekster nog een belang heeft bij de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten in de mate dat dit bevel betrekking heeft op haar minderjarige kind. Verzoekster weerlegt deze vaststelling niet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het betrekking heeft op het aan D.R.O. gerichte bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Art. 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens stelt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verzoekster verwijst vooreerst naar de supra beschreven feitelijkheden inzake haar gezinssituatie. Zij heeft een pasgeboren zoon, samen met haar partner die op wettelijke wijze in België een economische activiteit ontplooit.

Naast dit jongste zoontje – waartegen de bestreden beslissing ook gericht is (!) – heeft verzoekster samen [me]t voormelde partner natuurlijk nog een zoontje, dat ook nog maar 3 jaar is. Het mag duidelijk zijn dat een effectieve tenuit[vo]erlegging van de bestreden beslissing, d.i. moeder moet met haar jongste zoon het S[c]hengengebied verlaten terwijl de economisch actieve vader met het andere zoontje van 3 jaar in België dient te blijven, een optie is die vanzelfspreken[d] in conflict komt met de bescherming die art. 8 EVRM biedt aan het genot van een gezinsleven.

Voor zover nodig wijst verzoekster erop dat haar partner [A.R.S.] op 2 september 2014 aan het loket te Lokeren reeds te kennen heeft gegeven dat hij wel degelijk de vader is van [D.] en hiertoe een erken[n]ing vaderschap heeft laten acteren.

Ondanks dit gegeven meent de beslissingnemende overheid op 18 september 2014 een bevel te kunnen uitvaardigen om het grondgebied te verlaten, zonder rekening te houden met dit feit, zonder dit zelfs nog maar te vermelden in haar beslissing. Verzoekster meent dat bij het uitvaardigen van een dergelijke ingrijpende maatregel de beslissingnemende overheid wel degelijk rekening dient te houden met de familiale gegevens die haar ter kennis zijn gebracht en de wijze waarop zij een dergelijk[e] beslissing meent te kunnen kaderen in de bescherming zoals geboden door art. 8 EVRM wel degelijk dient te motiveren en uiteen te zetten.

Uit de briefwisseling met stad Lokeren blijkt alvast dat het nodige wordt gedaan om een aanvraag gezinshereniging te bewerkstellingen voor zoontje [D.] met zijn vader.

Op basis van art. 10 e.v. Vreemdelingenwet zal zowel [D.] als zijn moeder in aanmerkingen kunnen komen om een recht van verblijf te verwerven waarbij de kinderen als niet-economisch actieve[...] personen afhankelijk zullen zijn van hun economisch actieve vader, en hun moeder vervolgens minstens met haar kinderen een aanvraag gezinshereniging zal kunnen indienen.

Uit wat hierboven is uiteengezet blijkt in elk geval reeds dat partner van verzoekster beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf alsook verzoekster zelf en de twee zoontjes die zij samen hebben.

Verzoekster is samen met haar gezin dan ook het typevoorbeeld van een economisch actief gezin dat onder onze regelgeving gezinshereniging wel degelijk recht op duurzaam verblijf in ons land zal verwerven.”

3.2.1. De Raad kan slechts vaststellen dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoekster heeft zelfs nooit een aanvraag ingediend om voor meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten of gemachtigd. Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven met haar partner en hun gemeenschappelijke kinderen kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Zij stelt weliswaar dat haar partner sinds kort een zelfstandige activiteit in België heeft, maar maakt hiermee niet aannemelijk dat een gezinsleven elders niet mogelijk is. Wanneer twee partners die afkomstig zijn uit verschillende landen een gezin wensen te vormen dan dient steeds minstens één van de partners zijn land van herkomst te verlaten, wat veelal impliceert dat ook een nieuwe tewerkstelling moet worden gezocht en er liggen geen stukken voor waaruit kan worden afgeleid dat verzoekster en haar partner alleen in België – een land waarmee zij geen hechte banden hebben – zouden kunnen werken. Uit artikel 8 van het EVRM kan daarenboven geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Indien verzoekster effectief in België met een Bulgaarse man en hun gemeenschappelijke kinderen wenste samen te leven dan kwam het haar ook toe passende initiatieven te nemen om zich op verblijfsrechtelijk vlak in regel te stellen. Verweerder heeft verzoekster ruimschoots de tijd gegeven om dit te doen, maar verzoekster bleef in gebreke om stappen te ondernemen om haar verblijfssituatie te regelen. Zij diende namelijk enkel een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving voor haar zoon D.R.O. in en deed dit bovendien pas op 17 november 2014. Verweerder kon bijgevolg met deze aanvraag, die ruim nadat de bestreden beslissing reeds was genomen werd ingediend, geen rekening houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Er moet tevens worden benadrukt dat de bestreden beslissing op zich verzoekster ook niet verhindert om in de toekomst een aanvraag in te dienen teneinde te worden gemachtigd of toegelaten om haar partner in België te vervoegen. Er blijkt in deze omstandigheden derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat hij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten neemt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.2. Er moet daarnaast worden geduid dat de formele motiveringsplicht er slechts op gericht is om een vreemdeling in kennis te stellen van de redenen waarom een administratieve beslissing werd genomen en dat dit niet impliceert dat door een bestuur moet worden uiteengezet waarom het van oordeel is dat deze beslissing niet strijdig is met allerhande rechtsnormen. Verweerder heeft in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven op basis van welke feitelijke vaststellingen deze beslissing werd genomen en heeft de toepasselijke wetsbepaling vermeld. Aan de formele motiveringsplicht werd dan ook voldaan.

3.2.3. Aangezien verweerder in casu optrad in het raam van een gebonden bevoegdheid kan verzoekster ook niet worden gevolgd in haar stelling dat het proportionaliteitsbeginsel werd geschonden. Dit beginsel kan immers enkel spelen indien verweerder over een discretionaire bevoegdheid beschikt (RvS 13 december 2001, nr. 101.780).

3.2.4. De beschouwingen van verzoekster laten verder niet toe te concluderen dat deze beslissing niet is gebaseerd op een correcte feitenvinding of niet deugdelijk werd voorbereid. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK